

Sygn. akt II K 116/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: Joanna Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2019r.

sprawy **T. M.**, syna H. i A. z domu C., urodzonego (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 lutego 2019 roku w miejscowości K. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań: I-0,97 mg/l, II-1,13 mg/l, III-1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **T. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata ;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 lutego 2019r. do dnia 1 lipca 2019r.;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty, zwalnia go od zwrotu poniesionych wydatków;

Sygn. akt II K 116/18

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony przez Prokuraturę Rejonową w Puławach o to, że w dniu 5 lutego 2019 roku w miejscowości K. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według kolejnych badań: I-0,97 mg/l, II-1,13 mg/l, III-1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wobec treści wniosku prokuratora o uzasadnienie wyroku (k. 38) na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie wyroku zostało ograniczone do tych części wyroku, których wnioski dotyczą, tj. orzeczenia o karze.

Wyrok w sprawie niniejszej zapadł w trybie art 335 § 1 k.p.k., poprzedzony wnioskiem Prokuratora, który w postępowaniu przygotowawczym uzgodnił z oskarżonym wysokość kary za zarzucane mu przestępstwo. Zgodnie wnioskiem o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie kar uzgodnionych z oskarżonym bez przeprowadzenia rozprawy Prokurator domagał się orzeczenia za zarzucany mu czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowego zawieszenia wykonania wyżej wskazanej kary na okres 3 lat; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 5 lat, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, kary grzywny w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych oraz zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd uznał, iż zostały spełnione warunki z art 335 k.p.k. § 1 k.k. i istnieją podstawy do uwzględnienia wniosku złożonego przez prokuratora. W ocenie Sądu proponowana kara i środki karne są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego. Orzeczoną karę pozbawienia wolności należy uznać za wyważoną. Stosownie do art 53 § 1 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto zgodnie z art 53 § 2 k.k. wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, iż swoim działaniem oskarżony wystąpił przeciwko innym użytkownikom dróg, tak kierowcom, jak i pieszym.

Zważyć należy, iż stopień zagrożenia spowodowanego przez oskarżonego był znaczny, gdyż poruszał się on drogą publiczną w godzinach popołudniowych, T. M. miał według przeprowadzonych badań 0,97 mg/l, 1,13 mg/l, 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyli ponad trzykrotnie dopuszczalną prawem normę. Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw popełnianych na terenie kognicji tutejszego Sądu, co uzasadnia ostrzejszą reakcję karną w celu zmniejszenia ilości tego typu przestępstw.

W ocenie Sądu, co do osoby oskarżonego istnieje co do niego pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na zastosowanie w stosunku do niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Dlatego też kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie tej kary zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata. Oskarżony wcześniej nie był karany, zatem trzyletni okres próby w ocenie Sądu będzie adekwatnym czasem do ukształtowania w oskarżonym postawy poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w ocenie Sądu będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu stanowił, iż w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (a takim jest bez wątpienia przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego określone zostały przesłanki, jakimi kierować winien się Sąd określając zakres oraz czas trwania środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Należy tu brać pod uwagę stopień zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania przez niego alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Niestety Sąd Rejonowy w Puławach nie ustrzegł się bardzo istotnego błędu orzekając wobec T. M., wbrew treści wniosku Prokuratora na podstawie art. 42 § 2 k.k. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wprawdzie cytowany przepis zezwala na orzeczenie środka w takim wymiarze to jednakże orzekając w trybie art. 335 § 1 k.k. Sąd jest związany treścią wniosku Prokuratora. Sąd wprawdzie może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim zmiany zaakceptowanej przez oskarżonego, lecz w przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie miała miejsca. Nie ulega wątpliwości, że uzgodnione przez oskarżonego z Prokuratorem w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym środki karny były zgodny z tymi wskazanym we wniosku. Reasumując orzeczenie w niniejszej sprawie wobec oskarżonego środka karnego na okres 3 lat wbrew jego ustaleniom z Prokuratorem i treścią wniosku, było bezpodstawne i stanowiło istotną omyłkę Sądu. Pomyłka ta, była spowodowana obciążeniem Sądu i koniecznością rozpoznawania wielu spraw na jednym posiedzeniu co przełożyło się na pośpiech przy sporządzaniu przedmiotowego wyroku, skutkujący wskazanym błędem.

Realną dolegliwością majątkową będzie dla oskarżonego konieczność uiszczenia kary grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy czym wysokość jednej stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 40 (czterdzieści) złotych. Orzekając liczbę stawek dziennych grzywny oraz wysokość jednej stawki dziennej sąd miał na uwadze brzmienie przepisu art. 33 § 1 i 3 k.k. Zgodnie z treścią art. 33 § 3 k.k. przy ustalaniu stawki dziennej grzywny należy wziąć pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Stosownie do treści art. 43a § 2 k.k., w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd orzekł powyższe świadczenie w minimalnej wysokości.

Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, od dni zatrzymania prawa jazdy do daty wydania wyroku.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 627 k.p.k. w zakresie opłaty od kary. W pozostałym zakresie o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od zwrotu wydatków biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.